

προκήρυξίς) Ἰσὴρ Παιδίος (αἱ παραγγε-
λιαὶ σου ἐτετέλεσαν) εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ
τὸ νέον ἐσπαθώμα· φίλησέ μου τὸν μικρὸν Λά-
ζαρον καὶ πᾶς τοῦ διττὸ γράμματάκι τοῦ μὲ το
μολύβι μ' ἄρσεν πολὺ) Μισοσιπὴν τοῦ Πόν-
του (ἔστειλε· περιμένω μετὰ χάρας) Παρίδα
τῶν Ἡρώων (ἐλήφθησαν, εὐχαριστῶ) εἰπέ εἰς
τὸν φίλον σου νὰ μού στειλῇ νὰ ἰδῶ μερικά,
καὶ ἂν εἶνε καλὰ· τὸ ἔργον ποῦ λέγεις δὲν τὸ εἰ-
δάσα, ἀλλὰ ἔτσι θὰ εἶνε· ἐσὺ ἔχεις γούστον)
Ἠλιέα (αἱ παραγγελιαὶ σου ἐτετέλεσαν, σου
ἐστὶν ἡ λογαριασμός) Κυματοβόλον Ποσειδῶνα
(καλὸν θὰ δημοσιεῖς εἰς τοὺς Ἑβδομαδιαίους)
Δούκα ντὲ Μπουγιὼν (εὐχαριστῶ δια τὰς ἐνε-
ργείας καὶ περιμένω) Νηοπολοῦλαν (ἐλήφθη-
σαν, εὐχαριστῶ) Φάωνα (μπα! γιατί δὲν καὶ
εἰς τὸ Γυμνάσιον;) Στάνλεϋ (ἔχει καλῶς) Ὁ-
ρόστην Ἀδ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπα-
θώμα) Μικρὸν Δούκισσον (κ' ἐγὼ γάρω πάρα
πολύ· δὲν ἀφοβῶμαι διὰ τὰς διαπορεύσεις) Φιλό-
πατρον Μανεδόνα (ἐμπρός λοιπόν, νὰ δράσης!)
Στεργιόν τοῦ Ἀνέμον (μερικά ἀπ' αὐτὰ ποῦ
λέγεις θὰ γίνουν ἄλλα ὄχι, διότι ὁσάκις τὰ ἔδο-
κίμασα, ἀπέτυχαν) Πνεροτήν Νικιην, Μεγάλην
Ἑλλάδα, Προγίπισσαν τῶν Δολλοῶρον,
κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν ἄην Δε-
κεμβρίου, θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς
μας τοῦ ἑξαετηρίου, ἀποκλεισμένοι ἔ-
νεκα τοῦ πολέμου, δὲν ἠμπόρουν ν' ἀ-
νανεώσουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐντὸς τῆς
προθεσμίας, τὸ προνόμιον τῆς ἐκπτώ-
σεως τῶν τόμων παρατείνεται χάριν αὐ-
τῶν μέχρι τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1915
Ὅλοι οἱ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐγ-
γραφομένοι, ἢ ἀνανεῶντες τὴν συνδρο-
μὴν τῶν ἠμποροῦν ν' ἀγοράσουν τοὺς
τόμους τῶν ἐτῶν 1899-1905 (τιμωμέ-
τους ἀντὶ δρ. 7.) ἑνασον ἀντὶ δρ. α'-
μὲν 4 μόνον, (χρονόδοτον 7), καὶ
τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1906-1914 (τι-
μωμένους ἀντὶ δρ. 8) μόνον ἀντὶ
δρ. α' μὲν 4,50, (χρονόδοτε 7,50).
Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβά-
νοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας.
Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομι-
κῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρο-
μιὰ τέλη ἐκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν
τῷ Ἑξαετηρίῳ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἑξω-
ετηρίῳ.

ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΗΡΩΣΙΣ

Χάριν τῶν ἰδίων συνδρομητῶν, καὶ ἡ
ἐξαιρετικὴ Κληρωσίς, ἢ ὅποια ἐπρόκειτο
νὰ γίνῃ τώρα, ἀναβάλλεται διὰ τὴν τελευ-
ταίαν ἑβδομάδα τοῦ Ἰανουαρίου.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλλιπὴ τὸν τόμον τοῦ 1914
ἐνεκὴ ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλ-
λων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπλη-
ρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ
ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὅποια τοῖς
λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ
ἀντίτιμον (περὶ 20 λεπτὰ τὸ φύλλον).
Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων
τοῦ 1914, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ
περισσεύουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ
μὴν ἔχωμεν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

**Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Δύσεων
Δεκεμβρίου — Μαρτίου**

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Φεβρουαρίου.

[Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσιεύσις ἐγκυκλι-
ομένων Ἀσκήσεων ἐκ τῶν Συλλογῶν τοῦ 147 δι-
αγωνισμοῦ, ἢ ὅποια θὰ ἐξακολουθῆσιν καθ' ὅλην
τὴν Ἑξαμηνίαν. Συλλογαὶ Ἀσκήσεων διὰ τὸν
Διαγωνισμὸν τοῦτον, εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15
Δεκεμβρίου. Τελετέλεματα τοῦ λήξαντος 145
διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιεῖταιν προσεχῶς.]

1. Λεξιγραφίαι

Ψάρι, ποταμὸν.
Βάζω εἰς τὴν γραμμὴν
Καὶ ποὺ καὶ κοινόν
Βγαίνει εἰς τὴν γραμμὴν.
Ἐστῆθι ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

2. Στοιχειώγραφος

Ῥῶ προσθέτω εἰς ἐσχάρου
Μέρος πρᾶσινον τερπνόν,
Κι' αἰσθηταί, ἀγαπητοὶ μου,
Γίνεταί εἰς τὸ λεπτόν.
Ἐστῆθι ὑπὸ τοῦ Φάωνος

3. Ἀναγραμματισμὸς

Εἰς τὰ πλοῖα θὰ μάπαντήσης
Ὅπως ἔγω ἐάν μείνω.
Κι' ἂν μὲ ἀναγραμματίσης,
Δημητριάδην θὰ γίνω.
Ἐστῆθι ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

4. Τρίγωνον

Τὸ πρῶτον μου σημαίνει
Ἐν πρᾶγμα... δροσερόν.
Τὸ ἄλλο μου ὀνομάζει
Μεγάλον ποταμόν.
Τὸ τρίτον μου τετραπύον,
Τὸ ἄλλο κτηνικόν,
Κ' ἐκτός τοῦ τελικοῦ μου,
Ἐν ἀναφορικόν.

Ἐστῆθι ἀπὸ τὸ Θαλασσοπόδι τοῦ Στέλου

5. Ταῦ

++++ = Τελευταία κατοικία.
+ = Πόλις τῆς Εὐρώπης.
+ = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
+ = Αἱ πρῶται τριχες
+ = Μέρος κατάρτυτον.
Ἡ κάθητος ἀνάπτει τὴν νύκτα.

Ἐστῆθι ὑπὸ Στεφ. Ι. Μανερμυζαλοῦ

6. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Ἀκρωτήριον—ζῶον—γράμμα + (ἐπίθετον—
ποτόν) = πλανήτης + (ἀρχαία πόλις—ζῶον) =
ἀντωνυμία + (βασιλεὺς τῶν Θηβῶν—νήσος) =
φθγγόν + (ἐπίγραμμα—ἀριθμὸς) = ἐπιτομήμα.
Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Βασιλεὺς τῆς Σπαρ-
της.

Ἐστῆθι ὑπὸ τῆς Περατῆς Νεραϊδοῦλας

**7. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποιήτης
Ἀκροστιχίδος**

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξ-
εων, ἀποτελοῦν μυθολογικὸν ζῶον τὸ δὲ πρῶ-
τόν τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ
τρίτον τῆς τρίτης, καὶ ὕστερον καθεστῆς, καρπὸν
χειμωνιάτικον:

1. Πτηνὸν ὀπίκιον.
2. Ὄρα τοῦ ἔτους.
3. Κράτος τῆς Εὐρώπης.
4. Χώρα τῆς Γαλλίας.
5. Ἀρχαία ἀποικία τῶν Κορινθίων.
6. Κράτος τῆς Εὐρώπης.
7. Ἐπίθετον καὶ ὄνομα καλοῦ γη-
ρικόν.
8. Ἐγνοῦμεν μυριάποδον.

Ἐστῆθι ὑπὸ τοῦ Αἰδοῦσαν τῆς Πατρίδος

8. Φωνηεντόλιπον

πς - στρσς - θ - πλγς
Ἐστῆθι ὑπὸ τοῦ Νέφωνος

9. Γρίφος

μψ
Ο μψ 6,30 μψ Νοοῖ 1
μψ
Ἐστῆθι ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37.

393. Ἴωνία (Ἴον. τ.α.)—394. Ἑλλά (ἐκ. λ.β.)—
395. Ἀσπρ-Ἀρῆς.

396. **Η** **ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑ**
ΓΛΗ (ἔαρ, σφαῖρα, Μοῖρα,
ΚΡΙΟΣ ὀρθρος, φῶρος, ροιά, Ἰ-
ΑΔΣΑΤΙΑ ρις, Αἴθρα.)—398-402.
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ Διὰ τοῦ Α: Ἄδρος, λέ-
ρα, πυραλίς, βλάχος,
μέλας.—403. (Δὲν ὑπάρχει).—404. Πᾶς ὁ ἐπὶ
γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσοῦ ἀετὶς οὐκ ἀνάξιτος.—
405.—Ὁ Ἀριστοτέλης ἐπινομήθη δίκαιος
(ὠά - ρ' εἰς τ' - δις ἐπ' ὄν ὄμας - θῆ - δεῖ Κέως.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ 4 πλά στοιχεία τῶν 8 στοιχῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5
μόνον μετὰ πᾶσα στοιχεῖα τὰ διπλασίον, καὶ με-
τὰ κεφαλαία τὸ τρομάκιον. Ἐλάσσος ὅρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 15 πληρο-
νοῦνται ὅτι νὰ ἴσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος,
ἔντο καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ κεφαλὴ ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ
λέξεις ἀπλᾶ.—Αἱ μὴ συνομειωμέναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τιμου ἀγγελιαὶ δὲν δημοσιεῖονται.]

[1Ε' — 1]

Ἄ ὅσο τέλειται καὶ θαυμασιώσως διατηρημέναι δο-
ραὶ λεοπαρδάλεων τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς,
εἰς τὰς ὑποίας αἰσθάνονται οἱ ὀδόντες καὶ οἱ δυν-
γες, καθὼς καὶ δορὰ βία συσφιγντήρας τοῦ Σου-
δᾶν 4,50 μέτρων μήκους, πολιοῦνται.
Γράφει: Γραφεῖα Διαπλάσεως Ε.Φ.Χ.

[1Ε' — 2]

Ὁ ἴθμος Βανιότης δέχεται παντὸς εἶδους ἀν-
ταλλαγὰς καὶ ἀλληλογραφίαν. Διεθνήτων
Κώσταν Σαμαράν, Σπουδαστὴν Μηχανικῆς, Ὁ-
δὸς Ἀγίας Σοφίας, 82, Ἀθῆνας.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 50ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λέον εἰς τὴν σελ. 377)

- ΑΘΗΝΩΝ: Νικ. Στ. Κουτσουβέλης, Θ. Ν.
Φραγκιάς, Θεοδ. Σ. Ζαμπας, Γ. Κολυβάς, Μαγε-
μένο Ρόδον, Γ. Α. Κοκκίνη, Δοξασμένος 1912.
ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Τόβα Παπαχρονολοῦλου
ΑΓΡΙΟΥ: Βρασιδασ Χρ. Αἴγδα.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Διαμαντῆς.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Τάκης Γαρίλης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημ. Γ. Δεσουλᾶς.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Διαφοστέρης Βασιλείς.
ΠΑΤΡΩΝ: Σωτ. Γ. Μαρκίτις, Γλαῦκος ὁ Πα-
τρις, Η. Γ. Κυριακόπουλος, Πατρίνο Ναυτο-
πούλο, Μαντίνα Παπαμανοπούλου.
ΠΟΡΟΥ: Μαρία Ν. Παπατῆ.
ΠΥΡΓΟΥ: Ἐλισάβετ Ν. Παπαθανασίου Φα-
ταῖνη Γεωργακοπούλου, Σοφία Κυριολογιάνη,
Διονυσία Νικολακοπούλου, Φιγιμένη Α. Ἀγγελο-
πούλου, Βασιλικὴ Νιάτη, Ματθίδη Κομιχοῦ,
Ἀλεξάνδρα Νικολακοπούλου, Ἀδριαννίττα Γαλιανῆ,
Θεοδώρα Π. Ραπακοῦλα, Κατίνα Νικαίη, Ρου-
σσητῆ Κ. Ἀγγελοπούλου, Ἀγγελικὴ Ἀλεξοπούλου,
Γεωργία Α. Γεωργακοπούλου, Ἀσημὸς Α. Μαρι-
νοπούλου, Παρλασκῆ Α. Μαρκοπούλου, Κατίνα
Α. Ἀργυράκη, Βασιλικὴ Α. Μπασιλάτου, Ἀλίκη
Γ. Μυχοπούλου, Θεοδώρα Τσαγίλα, Ἰωάννα Κ.
Ἀθανασοπούλου, Ἐλένη Α. Παπαγεωργίου Ἐλένη
Γαλιῆ, Εὐθαλία Ραυτοπούλου, Διονυσία Κοινο-
πούλου Γεωργία Κ. Ζῶρα, Τα. Θ. Παπαχρηστο-
πούλου, Ἰωάννα Θ. Σπυροπούλου, Γεωργία Α. Τε-
λοπούλου, Πόπη Α. Πικουλά, Εὐτέρπη, Τ. Δαϊνᾶ,
Ὀλγα Θ. Πιτσινή.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ναπ. Ι. Βασιλοπούλας, Κωνστ.
Γ. Παπαγεωργίου.
ΥΔΡΑΣ: Ἄνδρ. Α. Ζουρνῆς.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κωνστ. Ν. Σαλονικιάς, Γ. Ν.
Σφακιανός.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐχόντων τὴν λέον τὰ ὄνόματα ἐτέθησαν
εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἑξῆς δύο:
ἐν Ἀθήναις ὁ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΚΟΚΚΙΝΗΣ ὁ
ὅποιος παρακαλεῖται νὰ μὲς γράψῃ τὴν διειδρυ-
σιν του καὶ ἢ ἐν Πύργῳ ΓΕΩΡΓΙΑ Κ. ΖΩΡΑ.
ἀμφοτέρου δὲ ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ
τῆς Δεκεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20
Ἑσωτερικῶς:	Ἐξωτερικῶς:	Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Ετησίαν . . . . . δρ. 8,—	Ἐτησίαν . . . . . φρ. 10,—	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
Ἑξαμηνίαν 4,50	Ἑξαμηνίαν 5,50	τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Τριμηνίαν 2,50	Τριμηνίαν . . . . . 3,—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Ὀδὸς Εὐφραιίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου.
Περίοδος Β'—Τόμος 22ος	Ἐν Ἀθήναις, 13 Δεκεμβρίου 1914	Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 2

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛΕΣ ΣΙΑΝΣΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

Ὁ μικρὸς παρ' ὀλίγον νάποκριθῆναι:
«Ὁ, τι κάματε καὶ σεῖς: βιάσω, δια-
σκεδάσω!»

Ἄλλ' ἐκατάπιε τὴν αὐθάδη ἀπάντησιν
καὶ ἠρέσθη νὰ ψιθυρίσῃ μερικάς ἀορί-
στος δικαιολογίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξή-
γητο τὸ παράδοξον συμπέρασμα, ὅτι διὰ νὰ
μοιράσῃ γρηγορώτερα τὰς ἐπιστολάς του,
ἠναγκάσθη νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἀεροδρό-
μιον!

Φυσικά, ἡ ἐξηγήσις αὐτὴ δὲν ἰκανο-
ποίησε διόλου τὸν κ. Δουρὺν, ὁ ὅποιος
ὕπελαβε μὲ ὕψος ἀκόμη πλέον τραχὺ:
— Πολὺ καλὰ!.. Αὐτὸ δὲν εἴμπορεῖ
νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἔτσι!.. Ὀλη τὴν ἡμέρα

Ἐὶ κάμεις ἐδοῖ, Ραούλ;... (Σελ. 3, στ. γ')

δὲν κάμεις ἄλλο, παρὰ νὰ ζωγραφί-
ζης ἀνθρωπάκια στὰ χαρτόσημα μου
καὶ νὰ χάσεύης στοὺς δρόμους, ἀντὶ
νὰ ἐκτελέσῃς τὰς βιαστικὰς παραγγε-
λίαις ποῦ σοῦ ἀναθετώ... Ξεῦρω
τί μοῦ μένει νὰ κάμω! Ἀπόψε
κηόλα. θὰ εἰδοποιήσω τῆς κυρίας
θεῖές σου, εἰς τὴν ὁδὸν Σαιντ - Αἰ-
νιάν!

Κατόπι, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέ-
ξιν, ἤρεμος, ψυχρὸς καὶ ἀξιοπρε-
πῆς, ὡς ἡ Δικαιοσύνη, τῆς ὁποίας
ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις, ὁ
κ. Δουρὺν ἔστρεψε τὰ νῶτα κ' ἐπαν-
ῆλθεν εἰς τὸν φιλικὸν ὄμιλον, μετὰ
τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο ἡ σύζυγός
του καὶ ἡ κόρη του. Ἐκεῖ ἤρ-
χισαν ἀμέσως νὰ παραπονηθῇ με-
γαλουργῶν διὰ τὴν ἐλασρότητα τῆς
ἀσμερινῆς νεολαίας.

Ὁ Ραούλ, ἐξ ἄλλου, ἐπήγε νὰ
εὐρῇ τοὺς φίλους του, οἱ ὁ-
ποῖοι, ἀπὸ τὸ συγχυσμένον του
πρόσωπον ἐνόησαν τί συνέβη.

— Ἐξιδίωξε; τοῦ εἶπεν ὁ ἑνας.

— Ἐστρί, ἔ; προσέθεσεν ὁ ἄλλος.

Ὁ Ραούλ προσεκοιμήθη ἀδιαφορίαν
καὶ μὲ γέλιο κάπως θεσιασμένον,
ἀπεκρίθη:

— Δὲν δίνω πεντάρα!.. Ἄν ὁ κ.
Δουρὺν μὲ διώξῃ... μπᾶ, τόσο τὸ
καλλίτερο! Ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ γίνω
συμβολαιογράφος, κ' ἂν ἐπῆγα ἐκεῖ,
τὸ ἔκαμα μόνον καὶ μόνο γιὰ νὰ εὐ-
χαριστήσω τῆς θεῖές μου.

Οἱ δύο μαθηταὶ τοῦ Λυκείου ἐκού-
νησαν τὸ κεφάλι.

— Ναι, εἶπεν ὁ ἑνας· νὰ ἰδοῦμε
ὅμως τί θὰ ποῦν καὶ ἡ θεῖές σου, εἰς τὴν
ὁδὸν Σαιντ-Αινιάν!..

Διὰ δευτέραν φοράν ἡ φράσις αὐτὴ
ἐκάμην τὴν μικρὸν γραφεῖα νὰ στυ-
θραυτάσῃ. Ὅλος ὁ κόσμος, φαίνεται,
ἐγνώριζε τῆς θεῖές του, καὶ καθένας
ποῦ τοῦ τὰς ἀνέφερε, δὲν παρέλειπε
νὰ ἐνθυμίζῃ καὶ τὸν δρόμον ὅπου ἐκα-
τοικοῦσαν... ἴσως διὰ νὰ τὸν τρομάξῃ

περισσότερον...

Ὁ Ραούλ ἐκάθησεν εἰς τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου... (Σελ. 13, στ. γ')

Ὁ Ραούλ ἐπαυσεν ἀμέσως νὰ κάμνῃ
εἰς τοὺς φίλους του τὸν ἀδιαφορὸν, καὶ
σκεπτικὸς, σχεδὸν μελαγχολικὸς, τοὺς
εἶπε:

— Μὴ μὲ περιμένετε νὰ γυρίσωμε
μαζύ. Θὰ φύγω μόνος μου, πεζός. Ὁρε-
βουάρ!

Καὶ ἀπῆλθεν ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιον, διὰ
τῆς ὁδοῦ, ἢ ὅποια, διασχίζουσα τὸ δάσος,
ὠδήγει εἰς τὸ Σανλί.

Ἐπὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν δυστυχίαν.

Ἀμα εὐρέθη μόνος, ὁ Ραούλ ἐκάθη-
σεν εἰς τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου καὶ ἤρχισε
νὰ σκέπτεται. Καὶ πρέπει νὰ ἐσκεπτετο
σοβαρά, διότι μετ' ὀλίγον τὰ μάτια του
ἐγέμισαν δάκρυα.

Τῶντι, ἐξήταζε τὴν θλιβεράν θέσιν,
εἰς τὴν ὅποιαν ἐξάρνα εὐρέθη. Κ' ἐπεθεώ-
ρει ὀλοκλήρον τὴν ζωὴν του, σύντομον μὲν,
ἀλλὰ γεμάτην ἀπὸ δυστυχίαν.

Ὁ Ραούλ Δελακούρ ἐνθυμείτο τὴν
εὐτυχὴ ἐποχὴν ποῦ ἐξοῦσεν εἰς τὸ Παρίσι,
χαϊδευμένος ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, εἰς ἕνα

ώρατον είλημα, πλησίον του πάρκου Μον-
τώ. Ο πατέρας του ήτο ζωγράφος και
από αυτόν βεβαίως είχε κληρονομήσει το
τάλαντον, το όποτον τον είδαμεν να χρη-
σιμοποιή τώσον άσχημα εις το συμβολαιο-
γραφείον.

Άλλ' η ζωγραφική εινε άχάριστον έ-
πάγγελμα, το όποτον δεν πλουτίζει συή-
θως εκείνους που το εξασκούν, παρά πε-
νήντα έτη... μετά τον θάνατον των. Και
έπειδη ο δυστυχής πατέρας του Ραούλ
δεν είχε την ύπομονήν να περιμένη έως
τότε, έχρεώθη χάριν των αγαπητών του.
έζησε στεναχωρημένος επί τινα καιρόν και
έπιτέλους ήτύκτονησε. Η κυρία Δελα-
κούρ δεν επέζησε πολύ του συζύγου της,
τον όποτον ελάτρευε, και έντός ένός έτους,
ο Ραούλ εύρέθη όρφανός και μόνος.

Οι μόνοι του συγγενείς ήσαν τρεις γε-
ροντοκόροι, οι όποιοι έξουσαν μαζί εις το
Σενλί με το μικρόν των εισόδημα. Αυται
ήσαν αι κυριαί θεαί της όδοϋ Σαιντ-Αί-
νιάν, αι πασίγνωστοι εις την μικράν πόλιν.

Ο Ραούλ ήτο μόλις δεκαετής, όταν
μετεφευτέθη από τώμον από το Παρίσι εις
την επαρχίαν και από το πολυτελές οί-
κημα του πάρκου Μοντώ εις το σπιτάκι
των τριών γηραιών δεσποινίδων. Αυται
τόν εδέχθησαν κατά καθήκον συγγενικών,
διά τον κόσμο, όχι όμως και με άγάπην,
με στήργην, ο δε δυστυχής Ραούλ, άν
και μικρός, ένόησε γρήγορα ότι εκεί-μέσα
τόν θεώρουσαν ως φόρτωμα.

Η έντός έτους άπόλεια και των δύο
του γονέων, τούς όποιους ελάτρευε, τώ
είχε προσζήνηση τόσο φοβεράν έντύπωσιν,
ώστε διά πολλούς μήνας έφαινετο καθαυτό
ως ήλίθιος· και αι θεαί, βλέπουσαι αυ-
τήν την κατάστασιν, έλε-
γαν:

— Δεν θα γίνει τίποτε
αυτό το παιδί!

Ο Ραούλ εκάθητο ό-
λοκλήρους ήμέρας εις ένα
πύκνον του χήπου, ακί-
νητος, με τα μάτια ά-
πλανη κ' έκστατικά. Δεν
ήμπορούσε να συλλογι-
σθή άλλο τί από τον πα-
τέρα του, τον όποτον έ-
πανέβλεπεν έμπρός του,
ώρατον, με την ώραίαν
του φορεσίαν από μαύρον
βελούδον, να ζωγραφίζει
πρό του οκρίβαντος. Έ-
πανέβλεπεν επίσης την
μητέρα του με της τουα-
λέττες των εύτυχών ήμε-
ρών, και τα πλούσια γεύ-
ματα εις το λαμπροστό-
λιστον τραπέζι, με τούς
κομψούς και εύθύμους
συνδαιτυμόνας... "Ολ' αυ-
τά έτελείωσαν, έτελείω-
σαν διά παντός. Ούτε

μπαμπάς τώρα, ούτε μαμμά, ούτε άτε-
λιέ, ούτε Παρίσι, αλλά ή θλιβερά, ή πε-
ριωρισμένη ή πτωχική ζωή της επαρχίας,
με τας τρεις εκείνας γεροντοκόρας, αι
όποιοι τον έπεριποιούnton αλλά χωρίς να
τόν αγαπούν, και τον είχαν δεχθή όπως
ένα χαμένο γατάκι, πεινασμένο, που θα
τώ ανοίγαν από εύπλαγγίαν την θύραν
του σπιτιού των...

Έν τούτοις, μετ' όλίγους μήνας, ή

«Εκαπέτετο, εξηπλωμένος άνάσκελα επάνω εις τα χορτάρια...»
(Σελ. 14, στ. γ').

νεότης και ή καλή υγεία του Ραούλ κατε-
νίκησαν την μελαγχολίαν του. Ολίγον
κατ' όλίγον έγεινε πάλιν παιδί σαν τα
άλλα. Έσυλλογίζετο άκόμη τον πατέρα
του και την μητέρα του, άλλ' ή εύκαμ-
ψία της εύτυχούς του ήλικίας τώ επέτρεψε
να έγκλιματισθή εις τον νέον «περιβάλλον»,
άν και τόσο διαφορετικόν από εκείνο όπου
είχε ζήσει ως τώρα.

Αι δεσποινίδες της όδοϋ Σαιντ-Αινιάν
παρετήρησαν μετά χαράς αυ-
τήν την μεταβολήν και, ως
φρόνιμοι γυναίκες, έφρόντι-
σαν άμέσως πώς να εξατρα-
λίσουν το μέλλον του μι-
κρού των άνεψιού.

Ο Ρα-
ούλ ήξευρε
να διαβάζη,
να γράφη.
Ήτο αρκε-
τόν δι' ένα
παιδί, που
έπρεπε να
κερδίξη από
τώρα ταπρός
το ζην. Κα-
τώθω σαν
λοιπόν να
τόν εισαγά-
γουν εις το
συμβολαιο-
γραφείον
του κ. Δυ-
φούρ. Ο σε-
βάσιμος
συμβολαιο-

«Δεν ήμπορούσε να συλλογισθή άλλο τί από τον
πατέρα του...» (Σελ. 14, στ. α').

γράφος τας ειχεν ειπή πριν τον προσλάβη:
— Δώστε μου τον... θά τον σπουδάσω.

Άν είνε φρόνιμος, έξυπνος, άν έχη κλί-
σιν διά το επάγγελμά μας, θα είνε πάντα
καιρός να εξηκολούθησιν τα μαθήματά του.
Ούτως ο Ραούλ έγεινε γραφεύς συμ-
βολαιογραφεύς.

Από ένός ήδη έτους έξουσε την άνια-
ράν ζωήν του γραφεύς, προσπαθών, διά
να φανή εύάρεστος εις τας θεάς του, να

εύχαριστή τον φοβερόν του προϊστάμενον.
Άλλ' εις μάτην! Είδαμεν, ότι ή ζωηρά,
ή θερμή φύσις του παιδιού αυτού δεν συνε-
βιδάξετο με τας απαιτήσεις της νέας του
ζωής. Δεν κατώρθωνε να περιορίση τον
όρίζοντά του εις τούς τέσσαρας τοίχους του
γραφείου και ή έσωτερική εκείνη δύναμις,
την όποιαν αι γεροντοκόροι ώνόμαζαν περι-
φρονητικώς «παιτρικήν κληρονομίαν»,—
ως να έλεγαν, ότι ο άνεψιός των είχε την
καλλιτεχνικήν, άνυπότακτον και όλίγον
τυχοδιωκτικήν ιδιοσυγκρασίαν του πατέρα
του,— τον έσπρωγνε διαρκώς και άκατα-
νικήτως να κάμνη πράγματα, τα όποια ο κ.
Δυφούρ υπέφερε μετά κόπου.

Το τελευταίον του πραξικόπημα ήτο ή
σταχών που έλειπε, διά να έχκειλισή το
ποτήρι· και μεθ' όσα τώ είπεν ο συμβο-
λαιογράφος εις το άεροδρόμιον, ο Ραούλ
δεν άνεφέθαλλε πλέον ότι θα τον έδιωχνε.

Θά τον έδιωχνε!... Η λέξις αυτή
έβομβούσε διαρκώς εις ταυτία του Ραούλ,
ένή έσυλλογίζετο εις το δάσος, εξηπλω-
μένος τώρα άνάσκελα επάνω εις τα χορ-
τάρια.

Με όλην την ζωηρότητα και την τρέλ-
λαν της ήλικίας του, ήτο, βλέπετε, πολύ
φιλότιμο παιδί, υπερέφανε, και ή ιδέα ότι
θα τον έδιωχναν από το συμβολαιογραφείον,
τόν έλυπούσε κατάκρηδα.

Τά τρελότερα σχέδια έπέρασαν τότε
από τον νουν του κ' έσυλλογίσθη σοβαρώς
να μην επιστρέψη πλέον εις το σπίτι,
όπου βεβαίως θα τον έπερίμενε πολύ κακή
υποδοχή εκ μέρος των γηραιών δεσποι-
νίδων, εις τας όποιας θα ώμίλει ο κ.
Δυφούρ...

«Είμαι βέβαιος,— έλεγεν, όμιλών μό-
νος του δυνατά εις την έρημίαν του δά-
σους,— είμαι βέβαιος, ότι όλόσνα εύρίσκε-
ται εκεί-πέρα. Είδα το άμάξι του που
έφρευε... Θά πήγε στην όδον Σαιντ-Αινιάν.
Τί θα μου πούν όταν θα γυρίσω; προ-
πάντων ή θειά-Αιμιλία, που είνε τόσο
κακή;... Θά μου πη βέβαια, πώς όταν
ένα παιδί εύρίσκεται από εύπλαγγία, από
έλεημοσύνη, 'ς ένα ξένο σπίτι, προσπαθεί
τουλάχιστον να βγάλη το ψωμί του... Ω,
ποτέ δεν θά μωρέσω να υποφέρω τέτοια
λόγια!... "Όχι, δεν θά μωρέσω!...
"Ηθελα να μην ξαναγυρίσω στο σπίτι τους.
Άλλά πού να πάω; πού;...»

Ένώ ο μικρός ήτο βυθισμένος εις τας
θλιβεράς αυτας σκέψεις, ή ώρα έπέρρασε
χωρίς να το καταλάβη, και όταν επανήλθε
τέλος εις την πραγματικότητα κ' εκύτταζε
γύρω του, είδεν ότι ο ήλιος είχε κρυφθή
όπισθεν του λόφου Όλόν.

— Η ώρα, είπε, θα είνε τουλάχιστον
έπτά... Θά έγύριζα κηλόα στο σπίτι άργά...
Δηλαδή, αυτό μου έλειπε τώρα!...

Έδίστασεν άκόμη όλίγας στιγμάς κ'
έψιθύρισε πάλιν με στεναγμόν άπεθαρρύν-
σεως:

— Πού να πάω; πού;...

Τέλος το άπεράσιε κ' εξεκίνησε τρέ-
χων διά την πόλιν. Εις την έρημον έξο-
χήν, φωτιζομένη από τας έρυθρές ακτι-
νας του δύοντος ήλιου, εξεχώριζεν ή λε-
πτή σιλουέττα του ώραίου αυτού παιδιού,
το όποτον διέσχισε τούς άγρούς με όλην
την ταχύτητα των εύρωστων κνημών του.
Άλλ' όσον γρήγορα και άν έτρεχε, τούτο
δεν τον έμπόδιζε να πλησιάζη κάθε τόσο
το μανδήλι του εις τα μάτια του και να
σκουπίξη τα πικρά δάκρυά του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΑΙΝΤ-ΑΙΝΙΑΝ

Το «θλιβερόν καθήκον» του κ. Δυφούρ.

Εις μίαν μικρούλαν τραπεζαρίαν, καθο-
ρωτάτην και στολισμένη με παλαιά επι-
πλα, αι τρεις γεροντοκόροι κατεγίνοντο
εις έργα διάφορα.

Η δεσποινίς Αιμιλία, ή πρεσβυτέρα,
έστρωσε το τραπεζομάνδυλον εις ένα τρα-
πέζι βαρύ, όλόκληρον από καρυδιάν λου-
στραρισμένην. Η δεσποινίς Γεετρούδη, ή
μεσαία, έπλεκε κροσέ, καθισμένη, με το
σώμα όλόσιον, πλησίον της γυάλινης θύ-
ρας, ή όποια έβγαζεν εις ένα κήπον μικρόν
άλλα πολύ περιποιημένο. Ούτε το ένα
χορταράκι δεν έζηγαν από το άλλο εις τας
μικροσκοπικάς εκείνας πρασιές, που έτρι-
γύριζαν τούς κανονικωτάτους άνθωνας. Η
δεσποινίς Γεετρούδη έφρόνουσεν από πάνω
ως κάτω φορέματα κυανά, όχι μπλέ-μα-
ρέν, άλλα μπλε-άνοικτόν, ούρανι, κτυπη-
τόν. Η ιδιορρυθμία αυτής της ένδυμασίας
της, τόσο ασυμβίβαστος με την ήλικίαν,
ώφειλετο εις ένα τάμμα.

(Επεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΙΣ το σπίτι,— μικρόν
άλλ' εύτυχισμένο
αθηναϊκόν σπίτι,
όπου βασιλεύει
στοργή και χαρά,
— τα παιδάκια,
μετά το γεύμα, συνομιλούν με
τούς γονείς των σοβαρώτατα,
αφού πρόκειται... περί έρω-
τών, δώρων και διασκεδάσεων.

—Μπαμπά, λέγει το αγό-
ρι, στη γιορτή μου, μεθάριο,
θα μου αγοράσετε ένα ρολο-
γάκι. Ένωσείται άσημένιο... των τριάντα
δραχμών. Και σεΐς, μαμμά, μιά φωτογρα-
φική μηχανή... από της μικρές όμως, που
έχουν μόνον είκοσι δραχμές.

— Εγώ, λέγει το κορίτσι, στα γενέθλιά
μου δεν θέλω τίποτε απ' αυτά. Θά μου
κάμειτε όμως όλα τα έξοδα, για να γίνει
σκάουτ-γκέρλ. Δεν πιστεύω να χρειά-
σθουν παρά πάνω από πενήντα δραχμές·
και με τα παπούτσια, έβδομηντα.

— Ας είνε, λέγει πάλιν ο μικρός.
Υστερ' από της γιορτής μας, είνε κ' ή
Πρωτοχρονιά. Τότε θα έχχ, τα δώρα της
κ' ή Λιλιάν.

— Ε, μ' αυτό έλειπε! ανακρίζει ή
Λιλιάν· να μην πάρω δώρα ούτε την Πρω-
τοχρονιά. Ομως δεν θέλω πολλά πράγ-
ματα. Μπαμπάς και μαμμά μαζί ένα δώρο:
ένα φωνογράφο μικρό όμως!

— Ως εκατό δραχμών! λέγει μειδιών
ο μπαμπάς.

— Το πολύ!

— Κι' ο Χρηστάκης, εξακολουθεί το
κορίτσι, θέλει... να σάς πω, αλήθεια, τί
θέλει ο Χρηστάκης;... εγώ το ξέρω... μου
τό είπε: Έκείνον τον ηλεκτρικό σιδηρο-
δρομάκο... που τρέχει με το φαναράκι
του... τί ώραία!...

— Α, ναι, διακόπτει ο μπαμπάς, καμ-
μιά όγδονταρία δραχμές...

— Μόλις!

— Ομως, αρχίζει τώρα ο Χρηστάκης...

— Πάλι «όμως»; Τί άλλο λοιπόν; έ-
ρωτώ ή μαμμά.

— Ομως, εξακολουθεί ο Χρηστάκης,
θα κάμωμε πάλι φέτος και Δένδρο. Μι-
κρά πράγματα όμως. Θά προσκαλέσωμε
λίγα παιδιά... μόνο τα ξαδέλφια μας,
την Έφη και την Έλενισα. Έτσι, για
να διασκεδάσωμε λιγάκι, να χορέψωμε...

— Ομως, τονίζει τώρα ο μπαμπάς,
και το Δένδρο αυτό δεν θα κοστίση λιγώ-
τερο από εκατοστάριο.

— Φυσικά, λέγει ο Χρηστάκης· κάτι
τά δώρα, κάτι τα άνθη, κάτι τα γλυκί-
σματα, το τσίπ, τα κέικ, τα μπουρόνια...
Το περιινό είπατε πώς έκόμισε άπάνω από

διακόσιες. Είχαμε όμως πενήντα παιδιά
πέρου!

— Ομως, είπε πάλι ο μπαμπάς, για
ιδέστε και 'δώ μιά ματιά!...

Και παρουσίασεν εις τα παιδιά ένα
χαρτάκι, εις το όποτον, κατά το διάστημα
αυτής της όμιλίας, έσημείωνεν αφελαίς με
το μολύβι του.

— Βλέπετε, εξηκολούθησε, πόσα μάς
κάμνουν όλ' αυτά που έξηγήσατε; Τετρα-
κόσιες δραχμές!

— Σωστά! έκαιμεν ο Χρηστάκης, επι-
θεωρήσατε την πρόσθεσιν.

— Ε, δεν είνε και πολλά! ψιθυρίζει ή
Λιλιάν.

— Ναι, λέγει ο μπαμπάς, ίσως γι'
άλλη χρονιά, δεν θα ήταν. Φέτος όμως...
δεν είνε κρέμα, παιδιά μου, να πετάξωμε
τόσα λεπτά για παιχνίδια, για λουλούδια,
για γλυκίσματα, για πράγματα περιττά,
ένή τόσο άνθρωποι γύρω μας υποφέρουν,
πάσχουν, πεινούσιν; Συλλογισθήτε τούς
πτωχούς πρόσφυγας με τα παιδιά των...
συλλογισθήτε όλους εκείνους, που οι πό-
λειμοι, οι άποκλεισμοί, οι διωγμοί, τούς
έκαμαν να δυστυχίσουν... Φέτος, παιδιά
μου, είνε ένας άσχημος χρόνος! Άνθρω-
ποι εύποροι άκόμη, εύρέθησαν υποχρεω-
μένοι να κάμουν οικονομίαν και να στερη-
θουν πολλά πράγματα, ενώ πολλοί πτω-
χοί στερούνται άκόμη και το ψωμί. Σας
βαστά ή καρδιά σας, να σπαταλήσετε σεΐς
για την γιορτή σας τόσα χρήματα—τετρα-
κόσιες δραχμές,— ενώ φέτος είνε τόσα
παιδάκια δεν θα κάμουν ζέουτες ούτε Χρι-
στούγεννα, ούτε Πρωτοχρονιά;...

Η μαμμά έπιδοκιμάζει μ' έκφραστικά
νεύματα, τα παιδιά κυττάζονται, ο μπα-
μπάς εξακολουθεί:

— Εμείς, δόξα σοι ο Θεός, δεν έχομε
ανάγκη. Θά σάς δώσω εύχαριστίως αυτές
της τετρακόσιες δραχμές, να χαρήτε, παι-
διά μου, όπως πάντα. Μου φαίνεται όμως
πώς θα χαρήτε πολύ περισσότερο και θα
γιορτάσετε πολύ ώραίωτερα, άν περιορίσετε
της έπιθυμίας σας, άν ξεδείψετε μόνο τα
μισά, κ' άν μοιράσετε της άλλης διακό-
σιες δραχμές στα πτωχόσπιτα που ζέρετε.

Τί λέτε;

— Ωραία ιδέα! λέγει πρώτη ή Λιλιάν.

— Ναι, μπαμπά, έτσι πρέπει να κά-
μωμε! προσθέτει άμέσως ο Χρηστάκης.

— Α, μπράβο, παιδιά μου!... Λοι-
πόν, συμφωνοί;

— Συμφωνώτατοι! Ίσως μάλιστα, κ'
ή διακόσιες δραχμές, για να ξεδευθούν σε
περιττά, είνε φέτος πολλές...

— Α, όχι! είνε ό,τι πρέπει. Δεν έννοώ
πάλι να στερηθήτε σεΐς όλωσδιόλου, για
να χαρούσιν άλλα παιδιά. Σε τίποτα δεν
πρέπει να είσθε υπερβολικοί! Τα μισά για
τούς πτωχούς σας άρκούν.

Έτσι έκλεισθη, έκείνην την ήμέραν, ή
ώραία συμφωνία μεταξύ των παιδιών και
των γονέων, εις το εύτυχισμένο αθηναϊ-

κόν σπιτί, όπου βασιλεύει η στοργή και η χαρά... Πώς θα ήθελα να κάμουν σέτος το ίδιο όλα τα καλά παιδιά, και αν τυχόν δεν τους υποδείξουν οι γονείς αυτό το χρέος προς τους πτωχούς, να το ένθυμίσουν αυτά εις τους γονείς και να ζητήσουν την βοήθειάν των δια να το εκπληρώσουν!...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

— Αι λέξεις «όπως ιδιαιτέρως» είνε υπογραμμισμένα, έσυλλογίσθη ό Βωτιέ. Κ' έζηκούσθησθε: «Λάβετε, κύριε, την καλωσύνην να το παραδώσετε εις τόν γραμματέα μου, ό οποίος θα έλθη εις τό κατάστημά μας σήμερα τό απόγευμα και θα σας παρου-

τάξη εις έν από τά καλλίτερα Λύκεια τής Ρουένης.

Αποφοιτήσας, εισήλθεν ως μαθητευόμενος εις τό κατάστημα Βωτιέ και Σας, τή συστάσει αυτού του Λυκείάρχου, και από ενός ήδη έτους οι προϊστάμενοι του ήσαν τελείως εύχαριστήμενοι από τόν ζήλον και την ικανότητά του.

Δι' αυτό του έκακοφάνη πολύ ό τρόπος, με τόν όποιον τόν μετεχειρίσθη πρό όλίγου ό διευθυντής, και εις τόν δρόμον έσπαζε τό κεφάλι του να εύρη τί του είχε κάμη, εις τί είχε παίσει.

— Αμα του περάση λίγο, έσυλλογίσθη, θα του εξηγήσω ότι δεν ήμουν έγω εκείνος που ειδε χθές εις τό θέατρο, γιατί και αυτό επίσης τόν έθύμωσε σήμερα και όταν είνε θυμωμένος δεν θέλει να του μιλούν.

Όταν έφθασεν εις τό μικρόν ξενοδοχείον, ό Μωρίς έχαιρέτησε περιών τόν ιδιοκτήτην και προσέθεσε:

Μωρίς, σ'ε είδα με τά μάτια μου!...

Ό νέος δέν ήθέλησε πλέον να έπιμείνη και περιωρίσθη ναποκριθή:

— Ναι, μα τώρα δέν έχω τό κλειδί μου!

— Ειπάξατε καλά τής τσέπες σας;

— Φυσικά, αλλά δέν τό βρήκα.

— Τότε θα τό αφήσατε στην πόρτα σας.

— Πηγαίνω να ιδώ, ειπεν ό νέος, όρμών εις την κλίμακα' αλλά είμαι δέ- βίσιος ότι δέν τό άφισα.

Γυρνάει ή θύρα ήτο κλειδωμένη και τό κλειδί έλειπε. Ό υπηρέτης, έρωτηθείς, έδήλωσεν ότι δέν τό έπιασε καθόλου στα χέρια του εκείνην την ήμέραν.

— Πολύ καλά, ειπεν ό Μωρίς' αφού έχαθη τό κλειδί, άνοιξατέ μοι με τό πασο - παρτού σας, γιατί έγω διάζομαι... ό κ. διευθυντής με περιμένει.

Η θύρα ήνοιχθη τότε με τό άντικλειδί και ό Μωρίς έπήγε κατ' εύθειαν εις τό

σίαση έντολήν, ύπογεγραμμένη δια τής χειρός μου.

«Μαρκήσιος Ζαν Ντεριώ.» Ό Βωτιέ έσηκώθη αποτόμως και ύψωσε τούς ώμους, ψιθυρίζων:

— Γιατί να έχω καλά προαισθήματα; άνησία! Η κασσετίνα θα είνε εδώ ε' ένα τέταρτο τής ώρας.

Αλλ' ή άνησυχία, ή άνυπομονησία του καταστηματάρχου ήξάνεν όλονέν. Μίαν στιγμήν εξώρμησεν από τό γραφεϊόν του και ήρώτησε τόν άρχιεργάτην:

— Δεν έγύρισεν ακόμη ό Ζιλλάρ, κύριε Μότ;

— Άκόμη, κύριε Βωτιέ, άπεκριθη ή φωνή του άρχιεργάτου.

— Να μου τόν σταίτετε μόλις έλθη!

— Πολύ καλά, κύριε Βωτιέ... Δεν θάρρηση κηόλα.

Πραγματικώς' ό νεαρός έργάτης είχε διανύση σχεδόν τρέχων την άπόστασιν που έχώριζε τό κατάστημα Βωτιέ και Σα από τό σπιτί, εις τό όποιον έχρατούσεν έν «δωμάτιον έπιπλωμένον».

Όρφανός, άνατραφείς εις την έξοχην από καλούς ανθρώπους, οι όποιοι ήναγκάσθησαν να τόν άποχωρισθούν, έπειδή δέν είχαν πλέον τά μέσα να τόν διατηρήσουν, έλαβε μίαν ύποτροφίαν και κατε-

— Κάπως νωρίς με βλέπετε σήμερα να γυρίζω, ε, κύριε Πέτρο;

Κ' εξάσφα:

— Μπα! τό κλειδί μου δέν είνε εστόν πινακά (*) θα τό ξέχατε βέβαια ό υπηρέτης εστην τσέπη του.

— Καθόλου, άπήνησε γελών ό ιδιοκτήτης του μικρού ξενοδοχείου. Θα τό ήρατε μαζί σας πρό όλίγου.

— Έγω; σήμερα τό πρωί δηλαδή;...

Α, μπα! τό θυμώμαι πολύ καλά, ότι κατεβαίνοντας, τό κρέμασα εστόν πίνακα.

— Όχι, όχι! σας είπα πρό όλίγου' θα είνε μισή ώρα. Σας είδα που περπάσατε, και μόλις άπόρησα, γιατί ξέρω ότι δέν έρχεσθε ποτέ στο σπιτί τής ώρας του μαγαζιού.

— Άστείεύεσθε, κύριε Πέτρο; άνέκραξεν ό Μωρίς Ζιλλάρ. Από τό πρωί που έφυγα, δέν γυρίζω παρά τώρα. Κάνετε λάθος.

— Λάθος; Μ' αφού σας είδα, κύριε

(*) Εις την είσοδον τών ξενοδοχείων και τών οικτροφείων, ύπάρχει πίναξ με τούς αριθμούς τών δωματίων, τά όνόματα τών ενόικων και, πλησίον εκάστου αριθμού, έπώ έν άγριόστον, όπου κρεμούν τό κλειδί του αντίστοιχου δωματίου όταν λείπει ό ένοικος.

τραπέζι, όπου είχε αφήση την κασσετίνα.

Η κασσετίνα δέν ήτο πλέον εκεί!

Ό νέος έψαξε, έψαξε παντού, άνοιξε τη ντουλάπα του, τά συρτάρια όλα. Δεν έλειπε τίποτε. Η κασσετίνα όμως είχε γίνη άφαντη.

Και τώρα;... Άλλοίμονον!...

Ό ξενοδόχος, κληθείς άμέσως, ήρουνσεν όλον τό δωμάτιον μόνος του, με την ιδέα, ότι ό Μωρίς άρρημένος, κάπου είχε βάλη την κασσετίνα και δέν τό ένθυμείτο. Άλλά μετ' όλίγον έπέισθη ότι δέν ύπήρχε πουθενά. Τήν. είχαν κλέψη!

Άλλά ποιος; Ό γέρον υπηρέτης άπεκλείετο κατ' αρχήν. Ητο πιστός, τιμιώτατος. Άλλως τε και ή κασσετίνα αυτή κατ' έαυτήν, δέν ήτο κανένα πράγμα μεγάλης αξίας: ένα ξύλινον κουτί με μετάλλια έλάσματα, κομψοτέχνημα από τά κοινότερα, τό όποιον βεβαίως, — έσυλλογίσθη ό Μωρίς, — δέν θα κατεδέχετο να κλέψη ένας κλέπτης συνήθης.

Τά χρήματά του, τριακόσια φράγκα περιπου, — αι οικονομία του, — εύρέθησαν άπειράκτα εις τό συρτάρι όπου τά είχαν. Ένας κλέπτης συνήθης δέν θα έπροτιμούσε να πάρη τά χρήματα παρά την κασσετίνα;... (Έπειτα συνέχεια).

ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΗΘΗ ΠΙΘΗΚΩΝ

Διάφοροι παρατηρηται έσπούδασαν και έσημείωσαν τας κραυγάς τών πιθήκων και τόν τρόπον, με τόν όποιον συνεννοούνται. Είς εξ αυτών, ό Βρέμ, εύρέθη ήμέραν τινά ένώπιον όμάδος πιθήκων, εκ του είδους τών Άμαδρουών. Έβάθηντο επάνω εις βράχους, με τήσιν άκνησίαν, ώστε κατ' αρχάς ένόμισεν ότι ήσαν λίθοι. Έξάιφνης όμως μία κραυγή, ή μάλλον μία λέξις πολλάκις επαναληφθείσα, διέλυσε την πλάνην του: Κούκ, Κούκ! Αμα ήκούσθη ή φωνή, όλοι οι ύποτιθέμενοι λίθοι εζωντανεύσαν και όλοι συγχρόνως έστρεψαν την κεφαλήν προς τόν Βρέμ. Προδήλωσ, εις την διάλεκτον τών πιθήκων εκείνων, ή λέξις κουκ σημαίνει κύταξ!

Ό διάσημος Αιγυπτιολόγος Μαριετ βέσ, ένόσω έμενεν εις την Αίγυπτον, έσυνήθιζε να έχη εις την οικίαν του πολλούς πιθήκους, και έσημείωσεν ένδεκα λέξεις, τας όποιας επρόφεραν. Έχουν, λέγει, λέξιν, σημαίνουσας τόν κίνδυνον όταν έρχεται άνωθεν, καθώς την εμφάνισιν ίέ- βρακος, ή άλλου όρνέου' μόλις προφέρει

την λέξιν εις πύθηκος, όλη ή συνοδεία, χωρίς να εξετάση τί συμβαίνει, ζητεί καταφύγιον δια να κρυφθή. Άλλη λέξις σημαίνει, ότι ό κίνδυνος έρχεται κάτωθεν και παράγει αντίθετον αποτέλεσμα.

Όλα τά διάφορα είδη τών πιθήκων συνεννοούνται δια φθόγγων διαφοροτρόπως προφερομένων. Τών Σαζού ή κραυγή όμοιάζει φωνήν παιδικήν, τών δε Ούίσιτι είνε καθώς κελάδημα πτηνού' λέγεται μόλις ότι, όταν είνε έλεύθεροι τινες του είδους τούτου, φάλλουν ώρατα, με φωνήν τήσιν λιγυράν, ώστε νομίζει τις ότι άκούει κελάδημά πτηνού.

Έκαστον είδος έχει την γλώσσάν του. Τόσον δε διαφέρουν αι γλώσσαι των, ώστε και είδη συγγενεύοντα δέν δύνανται να συνεννοηθούν μεταξύ των, παρά μετά παρέλευσιν πολλού καιρού.

Εις τας Ινδίας, προς μετριάσιν του υπερβολικού καύσωνος, συνηθίζουν να έχουν εις τας οικίας των άνεμιστήρια, μεγάλα όριπίδια κρεμύμενα από την όροφην. Κινούνται δε με σχοινίον, τό όποιον άναίθροκαταιβάξει διαρκώς ύπηρέτης έχων μόνην αυτήν την ένασχόλησιν, καθόσον μά-

λιστα τό ήμεροκράματον εκεί είνε εύθηνό- τατον. Είς κάτοικος τής Βεγγάλης έσπείθη να γυμνάση πιθήκους εις αυτήν την ύπηρεσίαν, και τό κάτώφισσε με πλήρη επιτυχίαν. Είς δε την Σουμάτραν πιθήκοι του είδους τών Μακάκων έβρασαν ν' άναρριχώνται εις τά δένδρα και να συνάζουν τούς καρπούς προς όφελος τών κυρίων των.

Εις την Νότιον Άμερικην έξημερώνου έπίσης τούς πιθήκους Σαίμυρι και τούς χρησιμοποιούν κατ' άλλον τρόπον: Τούς μεταχειρίζονται δια να καταστρέφουν τούς σκώληκας και όλα τά παράσιτα ζώοφια, τά όποια διώκουν και τρώγουν. Το είδος τούτο είνε το χαριέστερον τών πιθήκων και δύναται να γίνη τό χρησιμώτερον όλων τών άλλων εις τόν άνθρωπον.

Εις την Μαλαβάρην οι ίθαγενείς έχουν συνήθως εις την οικίαν των ένα πιθήκον του είδους Όνανδερου, όχι προς ύπηρεσίαν, αλλά χάριν διασκεδάσεως. Ό Όνανδερου έχει πολλά προτερήματα, μεταξύ δε τών άλλων και πολλήν εύαισθησίαν. Λέγεται ότι, όταν τόν συλλάβουν σφάλλοντα και τόν έπιπλήξουν, χύνει δάκρυα μετανοίας. Έθραιστής

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

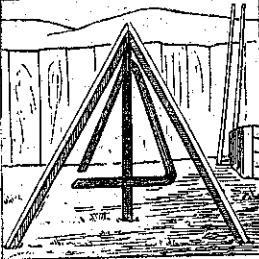
Ίχθύς αδηφάγος

Ό ίχθύς αυτός, γνωστός εις τας Άμερικανικάς άκτάς υπό τό όνομα «Black Swallower» καταπίνει πολλάκις ίχθύς μεγαλύτερου ε από αυτόν. Ό

εικονιζόμενος άνωθεν συνελήφθη κατ' ήν στιγμήν κατέπινε την λείαν του. Το δέρμα τής κοιλίας του είνε τόνον τεντωμένον, ώστε διακρίνεται από μέσα ό άλλος ίχθύς.

Περίεργον σήμαντρον

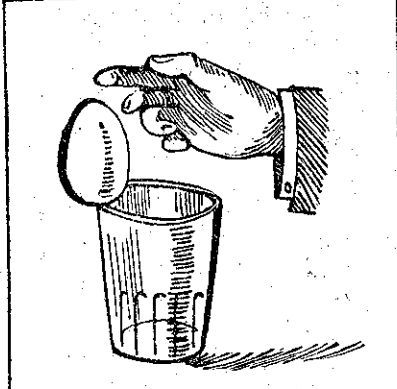

Εις την πολιχην Φερνίχ, εις τά Βραχώδη Όρη, εύρίσκειται ήχηρότατον σήμαντρον, δια του όποιου άναγγέλλονται αι πυρκαϊάι.

Είνε ένα κομμάτι σιδηροδρομικής ράβδου, κεκαμμένον εις σχήμα τριγώνου και άνήρτημένον από ένα ξύλινον τρίποδον. Όταν είνε που-

θενά πυρκαϊά, κτυπούν αυτό τό τρίγωνον με' ένα ξύλον, και προστρέχουν όλοι οι κάτοικοι! — και πρώτα-πρώτα οι πυροσβέσται.

Τό μαγεμένο αυγό

Ευρέτε πώς άδειάζει έν αυγό, χωρίς να σπάση. Το κάμνετε δυό τρυπίτσες, μία επάνω και μία κάτω, και ροφάτε από την επάνω, άνοιγοκλείνοντες με τό δάκτυλον την κάτω. Αφού άδειάσατε έτσι τό αυγό, τό γεμίζετε με άμμον, όχι όλον, αλλά κατά τό έν τέταρτον περιπου. Κατόπιν βουλώνετε τής τρυπίτσες με κερί. Το αυγό αυτό έμπορεί να στέκεται έν ισορροπία όπουδήποτε: εις τό χείλος ενός ποτηριού, εις την κόψιν ενός μαχαιριού, εις την μήτην μιάς πέννας κτλ. κτλ.

Έβδομαδιαιοι Διαγωνισμοί

Table with 5 columns and 3 rows of Greek letters for a word game.

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αυται ωστε ναποτελεσθούν τα όνόματα πέντε ποταμών τής Ευρώπης.

β') Λογοπαίγνιον

Έστέλη υπό τής Περγαμώσεως τών Δολλαρίων, Ό άνθρωπος ύπάρχει: αν ευ ζή τα ζώα όμως όχι. — Τι λέγω;

γ') Διά τούς Γαλλομαθεϊς

Έστέλη υπό τής Κιοκασίας Vivant sans corps, Parlant sans voix, Chacun m'entend.

Αήλωσις: Αι λύσεις — άσυνήθιστε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνου δικαλέπτου γραμματιστήμου.

Λύσεις του 51ου φύλλου

- α') Ποτιστήριον, πτωάριον, σκαπάνη, άροτρον.
β') La servitude c'est la mort; la liberte c'est la vie.

Σελισ Συνεργασίας Συνδρομητών

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΟ

Ξημέρωσε. Γιατί ο ούρανός δέν είνε σ'ν καί πρώτα γαλανός; Γιατί είν' ή μέρα σκοτεινιασμένη; Που είν' ο ήλιος, γιατί δέν βγαίνει;

Ω! πώς λυπάται ή φύση και πονει! Άκου την λυπημένη της φωνή... Είν' ο άγέρας όπου βουίζει, όταν τό κύμα βογγά και άφρίζει! Κι' άρχίζει ή βροχή σέ λίγη ώρα. τά δάκρυά της χύνει ή φύση τώρα!..

Η ΤΣΕΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

Άγαπᾷ πολύ-πολύ τόν αδελφό της ή Νίνα. Μα άλλο τόσο σχεδόν άγαπᾷ... και τήν τσέπη του!

Με τί άγωνία τόν περιμένει, να δῆ άν θα φέρη τίποτα, με τί λαχτάρα κυττάζει από μακριά, σάν έρθη, τήν τσέπη του, να δῆ άν θά βγῆ από κει μέσα τίποτα!

Καμμία φορά όμως, άδικα περιμένει με άγωνία, άδικα κυττάζει με πόθο τήν τσέπη του... Δέν περιέχει τίποτα! Και τότε είνε όλο θυμό, τά βάζει με όλους: με τόν αδελφό της που δέν της έφερε τίποτα, με τήν τσέπη του που δέν περιέχει τίποτα, με τόν διανομέα που δέν του έδωσε τίποτα, με τό βαπόρι που δέν έφερε τίποτα!

Άλλοτε πάλι βλέπει με χαρά τό χέρι του να βυθίζεται στην τσέπη του, αλλά κει που περιμένει να βγοῦν τά ποθητά πράγματα, βλέπει να βγαίνουν... γλυκίσματα! Τότε κυττάει μ' ένα βλέμμα γεμάτο περιφρόνησι, τά δύστηχα γλυκά, και λέει σ'όν αδελφό τους θυμωμένη: «Τί, γι' αυτά με έκαμες νάνυπομονά τόσο ώρα;» — Καλά, τής άπαντᾷ έκείνος άφου δέ σ' άρέσουν, δέ θα σου δώσω διόλου να φᾶς. — Δέν θέλω, του λέει, μήπως έγώ σου είπα να φέρης γλυκίσματα. «Εγώ ήθελα Διάπλασι!

Άλλά κείνος είνε καλός, και άμα γίνη ή μοιρασιά, θα τής δώση τό μερτικό

της. «Ε; δέ θα τά φᾶς;» τής λέει. «Ε! πιά άφου δέν έφερεσ ούτε ένα Μικρό Μυστικό, άπαντᾷ έκείνη, και μ' έκαμες και πινακίδια τόσο, άς φάω τούλαχιστο τό γλυκό, να πάη ή... Πίκρα κάτω!

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΚΛΑΜΑ

Ήσυχία έβασίλευε στην άσφυκτική άτμόσφαιρα τής σέρρας. Γαρύφαλλα και κρίνοι, όλα έκοιμούντο. Ένα μόνο, ένα κομπο τριαντάφυλλο δέν μπορούσε να κοιμηθῆ. Ήσθάντο νοσταλγία για τήν έλευθερία που δέν έγνωρίζε, και μέσ' 'ς τή νυκτερινή σιωπή άκουα τό σιγανό παράπονό του...

«Άνθρωποι, άνθρωποι σκληροί, τί σᾶς έκανα για πέστε; Γιατί δέν μ' άφίσατε να μεγαλώσω σ'όν έλευθερο άέρα, με τά χάδια του ζεφύρου, με τό ήλιου τά φιλιά;

«Τώρα τά φύλλα μου ποτέ δέν θα τά θρέψη σάν διαμάντι ή πρωινή δροσιά. Κοντά μου πεταλούδα ποτέ δέν θα πετάξη, κι' ο άνεμος τά φύλλα μου ποτέ δέν τά κουνεί!

«Με κάνατε μεγάλο, μου δώσατ' έμμορφιά, μα μου πήρατε τήν εσωδιά, τό πιο πολύτιμο άπ' όλα μου τά χαρίσματα...»

Κ' έκλαιγε τό τριαντάφυλλο, και τά δάκρυά του κυλούσαν σάν δρόσος, σάν διαμάντι επάνω σ'έ άσπρα πέταλά του...

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ' ΕΝΑ ΚΑΙΡΟ

Μία φορά κι' ένα καιρό, Ζούσε μια γλυκειά παιδούλα Πουτάν ύμορφη πολύ Και τήν λέγαν Ρηγοπούλα,

Μία φορά κι' ένα καιρό Μέσα 'ς όληνη τήν πλάση, Δέν όρισκόταν ύμορφιά Να μπορέση να τήν φθάση...

Κι' ύπερήφανη γι' αυτό, Όλα τ' άλλα τά καίμενα Τα κορίτσια του χωριού Τάχε περιφρονήματα...

Μα μία μέρα ή Ρηγοπούλα, Πέφτει άρρωστη 'στό στρώμα Κι' όταν έσκηώθη ήταν, Χλωμή κι' άσχημη σάν πτώμα.

Μία φορά κι' έναν καιρό, 'Στά παλιά παλιά τά χρόνια, Κι' ή ώρα του χωριού Πέθανε 'στην καταφρόνια...

Που τάχα να πηγαίνουν έτσι γοήγορα, σάν βαρκούλες φορητές, με δόλολευκο πανί, και βιάζονται να φθάσουν σέ άκρογιάλια που νύχτες όνειρεύεται ή

ψυχή του ναύτη;... Που πίνε έτσι γοήγορα; Ποιό άγσράκι να τά σπρώχνη σ'τό άτέλειωτο πέλαγος, τό γαλανό, και ποιό χέρι, ποιό μεγάλο χέρι να τά οδηγῆ 'ς αυτό τό βιαστικό ταξείδι τους; Ποιά νάνε άρά γε ή πατρίδα τους; Πόσος στιγμές θα ζήσουν ψηλά σ'όν ούρανό; και ή λευκή άκτίνας που σκούροπον τριγύρω, θα βαστάζουν τάχα ποιό πολύ άπ' αυτά;...

Από ένα ήσυχο φύσημα του άγέρα έγεννήθηκαν, μαζί μ' αυτό επέταξαν ψηλά, μαζί μ' αυτό ταξιδεύουν σ'τό άχάνες, και μ' αυτό πάλι θα σβύσουν κανένα δειλινό...

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ (11η Νοεμβρίου)

Ξαφνίστηκα σ'όν πρωινό όπνο μου από κανονιβολισμούς και κώδωνοκρουσίες. Ξάφνιασμα άπότομο μέσ' 'ς τήν τόση σιγαλιά... Εύθύς όμως και σ'τό πόδι βρέθτηκα. Δέν χρειάζεται να καί πολλά ώρα νάντιληφθῆς, να αίσθανθῆς κάτι που στήν καρδιά έχει χαράξη μιά άπ' τής πιο ίερές συγκινήσεις τής ζωής.

Για μᾶς ζημαρώνει σήμερα μια μεγάλη μέρα. Είνε ή επέτειος τής άπελευθερώσεώς μας. Δύο έτη σήμερα συμπληρώνεται από τότε που οι αδελφοί έλευθερωτάι έφθασαν εις τό νησί μας γεμάτοι χαρά, να μᾶς χαρίσουν με κάθε θυσία, ήτι, ύψηλότερο ύπάρχει, τήν έλευθερίαν!

Άς τρέξωμεν, άς συνάξωμεν άνθη πολλά, άφνες και μυρτιές, να στολίσωμεν, να όνώμεν τούς τάφους Έκείνων, που σκούωθηκαν 'ς αυτή τήν άπόβασι...

Άς τρέξωμεν, άς συνάξωμεν άνθη πολλά, άφνες και μυρτιές, να στολίσωμεν, να όνώμεν τούς τάφους Έκείνων, που σκούωθηκαν 'ς αυτή τήν άπόβασι...

Ο διδάσκαλος, διδάσκων εις τόν πίνακα Άριθμητικήν. — Ο αριθμός 132 έγινε από μίαν εκατοντάδα, 3 δεκάδας και 2 μονάδας. Ο αριθμός 242 (τόν γράφει:) από τί έγινε;

Ο μαθητής θραμβεντικώς: — Άπό κιωμά!... Έστάλη υπό τής Ροδοδάφνης

Η Μαρία διαβάζει σ'όν κήπο ένα έντομο πέφτει από ένα δένδρο εις τήν πλάτη της. «Μαρία, τής φωνάζει ο αδελφός της, έχεις ένα ζώο από πίσω σου.»

Και αυτή: «Αχ! καύμενε Κώστα, δέν ήξερα πώς ήσουν εδώ!!!» Έστάλη υπό τής Βαλκανικής Συμμαχίας

Η Διδασκάλισσα. — Διλή, πόσους πόλους γνωρίζεις; Η Διλή. — Τρεις. Η Διδασκάλισσα: — Χμ!... χμ!... χμ!... πόλους;

Η Διλή: — Τους δύο τής Γεωγραφίας και τόν... πόλον τής όνου. Έστάλη υπό τής Φαληρικής Άκτής

"ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ,"

Γ'Ο άγαπητός μας συνεργάτης και διακεκριμένος ποιητής κ. Γιάννης Περγαλιτής έξέδωσε κατ' αυτές τομίδων μ' Επιγράμματα, υπό τόν τίτλον «Τῆς Ζωῆς και τοῦ Ονείρου». Από τήν χαριτωμένη αυτήν συλλογήν εινε τό κατωτέρω δημοσιεύμενον. — Σ. τ. Δ.]

Μεσ' σ'του Γιάλου του διάφανου Τό γαλαζίνιο δίχτυ, Πλεγμένη ή Άχτίδα εσπάραζε Και σ'τά χαλκία επνήχτη; Και, να, ή Βροχούλα ή σιγαλή Όλιμμένα τήνε κλαίει, Κρινάκια ο Φλοισβος τής φορεϊ Και μυρολόι τής λέει.

Γιάννης Περγαλιτής ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Άθήναι, 38 όδός Εύρωπίδου τήν 9ην Δεκεμβρίου 1914.

ΠΑΝΤΟΥ τό πρώτον φυλλάδιον του νέου μας τόμου έξηγειρεν ένθουσιασμόν και εις πολλούς φίλους μου έδωκε λαβήν — κυριολεκτικώς — δια γενναϊότητα ζεσπαθώματα. Εις όλους ήρσαν τά νέα μυθιστορήματα, και ο Ραούλ και ο Μωρίς. Προς τό παρόν τά εβρίσκουν εφάμιλλα τών προηγούμενων. Άλλά μετ' όλίγον — δι' αυτό εγγωμάι — θα τά εύρουσ άνώτερα.

Με άληθινήν αγάλλιασιν ήκούσθη εις τόν κύκλον μας ή έγγραφη τής Α. Β. Ύψηλότητος, του βασιλοπαύδου Παύλου ως τακτικού συνδρομητού. Μεγάλη τιμή πραγματικώς και δια τήν Διάπλαιν και δια τούς φίλους της, που έχουν τώρα ένα τόσο ύψηλόν συνάδελφον. Όπως σᾶς είπα και προχθές, ο νεαρός βασιλοπαύς υπεραγαπά τήν Διάπλαιν, τήν όποιαν γνωρίζει πρό έτών, και εις όλα του τά ταξείδια παίρνει μαζί του τούς τόμους της. Όπου και να εβρίσκαται, εδώ, εις τό Τατόι, εις τήν Γερμανίαν, εις τήν Άγγλίαν, παντού, θέλει να έγη και να διαδάζη Διάπλαιν. Έξερων τόν Πέτρον Ριονσαί' τόν είχε διαδάζη και γαλλικά. Άλλά τόν έδιάδασε και εις τήν «Διάπλαιν» και είπεν δι' ελληνικά του άρέσει καλλίτερα. Να, Έλληνόπουλο!

«Ηθελα να σᾶς πῶ και τούτο: Τᾶς λύσεις τών Έβδ. Διαγωνισμῶν πρέπει να μου τᾶς στέλλετε όλοι. Μήν τό παραμελήτε. Έκείνο τό δεκάλεπτον που δέν σᾶς στοιχίζει τίποτε, πολλά πτωγά παιδάκια εμπορεί να χαροποιήση με μίαν άποροπτον έγγραφην. Μή νομίζετε, επειδή σᾶς δέν έχειτε ανάγκην να κληρωθῆτε δια να λαμβάνετε τό φύλλον δωρεάν, ότι άλλοι δέν τό παρακαλοῦν. Άλλά δια να έγγραφῶνται πολλά παιδία δωρεάν, — και όχι δι' όλίγους μήνας, αλλά δι' όλον τό έτος. — πρέπει να μου στέλλετε λύσεις με δεκάλεπτα όλοι. Μή τό παραμελήτε! άλλως τε τά ζητήματα που δημοσιεύω, είνε ευκολώτατα.

Δια τό Ψευδώνυμα και δια τά Έυσημα, τά είπαμεν. Δέν είνε ανάγκη, πιστεύω, να σᾶς τά ένθυμίζω κάθε φοράν. Σοῦ έστειλα δι' τῆς έκῆτης, Μαρίνα Γ. Μηταράκη, και έλπίζω ότι εις τό έξῆς θα μ' ένθυμήσῃ συγνώτερα. Πολύ — πολύ έλυπηθην δια τόν θάνατον του άγαπητοῦ σου εξαδέλφου και φίλου μου Στυλιανῶ Π. Ανθροστίνου. Τί κρίμα να γρηθῆ ένα τόσο καλό παιδί!

Σ' εύχαριστῶ πάρα πολύ, Ανθισμένη Βαμβακιά, που παρηγγίλεις εις τόν ίερέα, τήν επέτειαν του θανάτου τής Γιαγιάς μας, να μνημονεύση τόνομά της. Η εύχή της μαζί σου! Πολύ με συνεκίνησε τό γράμμα σου αυτό, ώραιον όπως όλα σου τά προηγούμενα, και ακόμη ώραιότερον... Έλπίζω ότι αί πολιτικά άνωμαλίαι δέν θα σ' έμποδίσουν να μου γράψης συγνώτερα.

Εδᾶγγελε Γ. Ζ., εύχαριστῶ δια τό ζεσπάθωμα. Μᾶς έκαμες δύο έτησίους συνδρομητάς και τρεις άγοραστάς, και ακόμη παραπονιστάι; Μακάρει να έκαναν τό μισό όλοι οι φίλοι μου, — τί άλλο ήθελα. Δια τό Άρθρον Βραβεΐον δέν γίνεται κληρωσῆς; κάτι άλλο θα ήθελες να πῆς. Όπως δήποτε, διάδασε καλά τόν Όδηγόν. Αυτός λύει όλας τᾶς άπορίας.

Βεβαίως, Διαβάτα, δέν κρίνω περι τῆς άγάπης τών φίλων μου από τόν αριθμόν τών επιστολών που μου γράφουν διότι ένας που δέν ευκαίρει ή δέν ευκολύνεται να μου γράφη παρα άπαξ του μηνός, εμπορεί να μάγαπά όσον ένας άλλος που μου γράφει άπαξ τῆς εβδομάδος. Η αλήθεια όμως είνε, ότι όσοι μου γράφουν συχνά, κ' έμε εύχαριστούν περισσότερο, και αυτοί οι έδοι ωφέλευνται.

Περίεργα πράγματα μου γράφεις, Λέον τών Γεωργίου! Όστε αυτοί οι άνήτοι ήθελαν να μιμηθῶν τήν «Μαύρη Χείρα» τών Άθηνών; Να που οδηγούν τα άπείσια μυθιστορήματα που διαδάζουν μερικά παιδία, και να τί δέν εμπορεί να πάθουν ποτέ τά παιδία που διαδάζουν Διάπλαιν!..

Η Δεσπο Ρομποτή, ή όποία μου έστειλε μαζί 'ξ συνδρομάς, τήν ιδιάν της, τρεις άνανώσεις παλαιών και δύο νέα ζεσπαθώματα. — μου παραγγέλλει: «Θᾶ σε παρακαλέσω, άν είνε δυνατόν, τήν άμοιδήν, τήν όποιαν μᾶς προσφέρεις, να χρησιμοποιήσης προς έγγραφην μᾶς άπόρου. Θα είμαι εύτυχῆ σκεπτομένη, ότι έγγραφα ακόμη μίαν, έστω και δι' όλίγους μήνας.» Τί καλά, τί ευγενῆ παιδία που έχω εγώ!..

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ο Διευθυντής τής «Διάπλάσεως» κ. Νικόλαος Η. Παπαδόπουλος με παρακαλεί να διαδιδάσω τᾶς θερμοτάτας του εύχαριστίας προς όλους όσοι τόν ήγήθησαν και τόν συνεχόρησαν επί .η όνομαστική του εορτή. Έλαθε τόσα επισκεπτήρια, δελτάρια, επιστολάς και τηλεγραφήματα έκείνην τήν ήμέραν, ώστε ποτέ είνε άδύνατον να πειστήση ιδιανίτως προς ένα έκαστον. Άς δεχθῶν λοιπόν όλοι τᾶς εύχαριστίας του και άς είνε βέβαιον, ότι αί εκδηλώσεις αὐταί τῆς άγάπης και τῆς εκτιμῆσεως τῶ προγεσθῶν μεγάλην χάραν και υπερηφάνισταν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ευχαριστῶται: «Εργασία» τής Ροδοδάφνης. — «Η ποικιλομορφία» του Πανελληνίου Πόθου. — «Από τό Λεξικόν μου» τής Ποιητικῆς τών Δολλαρίων (ήχι όμως όλα μερικά θα σβουθῶν ως ακατάλληλα δια τήν Διάπλαιν). — «Ανθρωπος και φύλλον» του Δοξαζομένου Ρήνον. — «Οι δύο μαθηταί» τής Τριφυλίας. — «Νυκτερινές Άρμονίες» του Διαβάτη. — «Πρόσφυγες» του Νικήτορα. — Παιδικά Πνεύματα και άλλα μικρά διάφορα διαφόρων.

Απογορεύονται: «Καθήκον ή εύγνωμοσύνη» (καλόν) αλλά προκαλεί άπαντήσεις και... τί να τᾶς κάμω;) — «Μία αγαθή πράξις» (τό ύφος και ή γλώσσα ακατάλληλα, πού άπλά τά θέλω). — «Τό ξένο αδελφάκι», «Τό 3τον έτος», «Βορριάς» (άτεχνα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Τοῦδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανεούται άν δέν συνοδεύεται υπό τό δικαιώματος φρ. 1 Τᾶ εγγραμμένα ή άνανεούμενα λογθῶν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Όσα συνοδεύονται από Α άνήκουν εις άνόρη, και δσα από Κ εις κορίτσια. Νέα ψευδώνυμα: Ψάλης τής Μελαγγολλίας, κ. (Α. Κ.) Άρμα τής Νίλης, κ. (Φ. Ζ.) Ένας Διαβάτης, κ. (Γ.Σ.) Ένδοξος Ζόφρος, κ. (Κ. Δ.) Λέον τών Γεωργίου, κ. (Ι. Δ.) Όριαν, κ. (Β. Τ) Δημιουπούλα, κ. (Α. Α.) Μόζαφ, κ. (Ι. Χ.) Έλλης τού Γένους, κ. (Μ. Π.) Νεράιδα τών Άνθῶν, κ. (Θ. Π.) Συριανάκι, κ. (Ε. Μ.) Μίλλων Θριαμβευτής, κ. (Η. Θ.) Χαλακατέβας, κ. (Δ. Α.) Μέλανθος,

κ. (Γ. Μ.) Μιχρή Κυριακοπούλα, κ. (Μ. Γ.) Ζήρον ο Κιτιεύς, κ. (Ζ. Η.) Σενουκατουμένη Κούρος, κ. (Α. Χ.) Άχαϊκός Άστῆρ, κ. (Α. Γ.).

Άνανώσεις Ψευδωνύμων: Αιματομένο Εϊφος, κ. (Γ. Ν.) κ. Έλευθεροθέσια Ήπειρος, κ. ο Νικήτης, κ. Κύμα του Θεομαϊκού, κ. Ένα Χιωτάκι, κ. (Ένωτικῆς Αυτονομίας Ήπειρος, κ. Νοσταλγία, κ. Γλαυκῆ Όνειρον, κ. Κυματοβόλος Ποσειδών, κ. Ήρος τών Γεωργίου, κ. Τελευτερομένο Δωδεκανήσο, κ. Ήρος τῆς Τζουμαγιάς, κ. Κυριακή Άκτῆ, κ. Βουνό τῆς Μανωλιάσας, κ. Τροπαιοῦχος Έλλάς, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμῶν νάνταλλάξουν: ή Φοάουλα (0) με Ήρωϊκήν Σάμον, Λάοιδα τῆς Άρχαιότητος, Σανθῶν Νεοάιδων, Δοξαζομένου Ρήνον, Πατρίδα τών Ήρώων, Τριφυλίαν, Κιοκασίαν, Διοπεροφοροῦσαν.

Η Διάπλαιν άσπάζεται τούς φίλους τῆς: Ένδοξον Ζόφρο (εύχαριστῶ πολύ, πῶς σοῦ εφάνησαν λοιπόν τά νέα φυλλάδια); Φιλώταριν Μαυροδῶνα (που οι άγοραστάι του έγιναν τόρα δεκαπέντε μισόδοι!) Αδυμιαν (ᾶς είνε... μετά τόν πόλεμον) Ψάλην τῆς Μελαγγολλίας (έστειλα εύχαριστῶ δια τό ζεσπάθωμα) Μικρόν Άθρηγανίδα (έστειλα, εύχαριστῶ) Έλευθεροθέσια Ήπειρον (εύχαριστῶ δια τό ζεσπάθωμα τό αντίτιμον να μου στέλλης κατά μῆγα, εν τῶ μεταξύ εμπορεί να παρουσιασθῶν και άλλοι άγοραστάι!) Όριαν (βραβεΐον έστειλα) Αθυμιανούλαν (ᾶς βλέπεις, αυτο σοῦ έπέκριναν) γράφε μου συχνά) Ποιητικῆς τών Δολλαρίων (εις κάθε φύλλον, έχει κανείς τό δικαίωμα να δημοσιεύη από τρεις προτάσεις Μ. Μυστικῶν, δηλαδή να προτείνη ανταλλαγῆν προς τρία ψευδώνυμα, άντι 25 λεπτῶν, άν θέλη να προτείνη προς περισσότερα — εις τό ἴδιον πάντοτε φύλλον. — θα τά πληρώση προς 5 λεπτά τήν λέξιν ή Π. Δ. δέν είνε αὐτή ποῦ λέγεις) Αλεξάνδρον Βαρ. (βεβαίως, τοκομερίδα τῆς Έθνικῆς Τραπέζης τῆς Έλλάδος είνε δεκά!) Καστρον Καλαμών (αί παραγγέλλαι σου ξετελεσθήσαν) εύχαριστῶ δια τᾶς άόκλους ενεργείας!) Ένδοξον Άεροναῖον (στείλε ρωστικά γραμματόσημα) Κυματοβόλον Ποσειδῶνα (έστειλα) και, έχεις δικαίον, διαφέρουν περιπέτεια από περιπέτεις εμπορεί κανείς να γουστάρη τᾶς περιπέτεις τῶν αστυνομικῶν μυθιστορηματων, χωρίς να τῶς άρέσουν γενικῶς τά περιπετιώδη μυθιστορήματα) Μόζαφ (έληγθησαν, εύχαριστῶ) εμπορεί να στέλλης γραμματόσημα και περانا αὐτοῦ του ποσοῦ, ελλείψει μικρόν χαρτονομισμάτων) άσπάζεται τάδέξια) Ένδοξοιάδη Έλληνα (κ' εδώ έχομεν σχεδόν τά ἴδια) έπωφελοῦνται του πολέμου, δια να κερδοσκοποῦν εύχαριστῶ δια τόν άγοραστήν) Θακῶν Θαλασσοβόλον (άρκεται σοῦ ενεκερίθων και θα δημοσιευθῶν) καθένως εμπορεί να μου στέλλη έλευθερώς Άσκήσεις δια τούς Έβδ. Διαγωνισμούς) από τᾶς εγγραμμόμενας, δημοσιεύω δια κλήρου δύο — τρεις τῆς εβδομάδα (βραβεΐον έστειλα) Έλληνικῆν Ρ. (εύχαριστῶ δι' όσα γράφεις και χαίρω που εύτυχῆς εις τήν νέαν σου διαμονήν) έστειλα τά ζητηθέντα φυλλάδια, περιμένω τήν φωτογραφίαν) Μικρόν Εὔελπιν, Νεοράν Κρησον, Έλληνικῆν Καροῖν, Άγρολοῦλοδο, Ήραα του 1913, Έπατήν του Όραίου κλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 11ην Νοεμβρίου, άπάντησα εις τό προσχές.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

Επειδή πολλοί από τους συνδρομητάς μας του εξωτερικού, αποκλεισμένοι...

ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Χάρη των ιδίων συνδρομητών, και η εξαίρετική κληρώσις, η οποία...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Νέος 14ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου - Μαρτίου... 10. Λεξιλογίου... 11. Στοιχειώδη... 12. Μεταγραμματισμός... 13. Αναγραμματισμός... 14. Κυβόλεξον...

15. Τριπλή μαγική εικόνα, άνευ εικόνας... Πριν ιδίετε, ελάτε...

16. Κρυπτογράφων

1 2 3 4 5 6 7 8 = Πόλις τῆς Ἰταλίας, 2 6 3 7 3 = Δένδρον...

17-21. Μαγικόν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνός γραμματός ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου...

Ἐστία ὑπὸ τῆς Ἐλευθεροθεσίας ἠπειροῦ 17-21. Μαγικόν Γράμμα...

22. Ἐλεπτοφώνον

λα λε...

ΛΥΣΕΙΣ

- 406. Πιπτακός (πήπτα, Κῶς). — 407. Διαπλασις - διάπλασις. — 408. Σὺ-ὑς... 409. Κ Λ Ε Ω Ν 410. Ὁ νεώστῃς, καὶ...

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893) Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23)...

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλληνικὸν τόμον τοῦ 1914 ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων...

ΜΙΚΡΑΙ ἌΓΓΕΛΙΚΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στοιχείων λεπτὰ 10, διὰ δὲ τὸς συνδρομητάς...

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 51ου ΦΥΛΛΟΥ (Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 5)

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

- ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Χρ. Ξανθόπουλος, Χ. Π. Παπαδημόπουλος... ΤΡΙΠΟΛΙΣ: Νῶτα Ἀρ. Λακοπούλου...

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1914

κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουσιν νὰ χρυσοδέσουσιν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Table with columns for subscription rates: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, Ἐσωτερικῆ, Ἐξωτερικῆ, Ἐτήσια, Ἐξαμηνίως, Τρίμημος.

Table with columns: ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΕΒΔΟΜΙΑ Τὸ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτ. λ. 10. Ἐξωτ. λ. 15...

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛΕΣ ΣΗΡΗΣΕΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

Ἐλέγετο δηλαδὴ, ὅτι κατόπιν ματαιωθέντος συνεισιδίου, ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα ἀπεράσιος νεοφυτθὴ εἰς τὸ κυανοῦν...

ἔξουσαν μαζί, δὲν εἶχαν πλέον σπουδαῖα πράγματα νὰ κωμικοῦσαν πρὸς ἀλλήλους. Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὸ ὅραλόγι τοῦ τσίχου...

«Ἦλθα νὰ σὲ ὁμιλήσω μόνον διὰ τὸν ἀνεψιὸν σὰς...» (Σελ. 22, στ. α').

τοιμᾶς τὴν ἐντύπωσιν, ἡ γεροντοκόρη ἐξηκολούθησε: — Ἐσῦρετε τί βρῆκα σήμερον εἰς τὸν δωματίον τοῦ Ραούλ;... — Οἰστέ, εἶπε, τὰ ἔργα τοῦ παιδιοῦ, ποὺ κάμαρε τὴν ἀνοησία νὰ περιμαζέψωμε...

«Αἱ τρεῖς γεροντοκόραι κατεγίνοντο εἰς ἔργα διάσκευον...» (Σελ. 15, στ. γ').